

mala sõnnast kulis ja käsju järrel olli õppinud, sedda ta koddu unustas. Kord teggi ta palwet enne sõnnist; omu näggi sedda ja pilkas poisši selle pärrast nõnda, et pois teine kord häbbenes käd riisti panna. Agga õhtu tulli sõbru möldrile wõeraks, siis wõeti kaartid kappist wälja, istuti laua ümber ja mängiti kas minno pärrast pole õni ehk ööd läbbi. Zuhthus legi wilja pärrast westile tulles ja mölder pididi kaardi laualt ülestõusma, siis käskis Kaarlit ennese asjemele liggi astuda, ja mängida. Esiotja, kui asši nõnda juhthus, nurrises Karel, sest se olli temma wastu meelt; agga kaardimängimisega on luggu misamma kui jomisega, esiteks wõttad weikest tirtsu wina, se on so kurtus kibbe, tommab su wisttu ja mekkad krässi, agga olled sa sedda jo mõnni kord pruksinud, siis lähheb ta sulle armsamaks, ja pärrast maggusaks ja kõigewimaks teeb ta sind joditaks ja ennese jullaseks. Kaarlišt tulli peagi keige parrem mölder, agga parrago ka keige kawwalam kaardimängia. Zuhhan

Buderjaan kitis tedda kawwala poisši ollewad, ja ütles saggedaste: „Si tea mis sest weel wi-  
maks saabki?“

### Kaardimängia reisi peal.

Karel olli talwe kaksikümmed aastat wannaks janud; mis möldri ammetis õppida, mõistis ta küllalt; kui lummi sullama hakkas, astus ta Buderjani ette üteldes: „Armas omu, ma pal-  
lun, et lasjed mind nüüd ka reissima minna, tahhaksin ni kama kui weel noor ollen ka muid westisi, maid ja inimesi näha. Buderjaan, et ta poisši armastas, olli sellega rahhul, murrettes passi ja enne weel kui näddal möda jõudis, as-  
tus Karel ühhel hommitul westist wälja, andis weel kord kõigile kät ja läks rõõmsa melega omma teed. Temma reisikot olli rassem kui mõn-  
nel teisel on; ne kae, pükste ja särkide al olli ka weel rahhakuftur mõnne rublaga. Agga ommeti läks ta omma kottu waesem ärra kui mõnni mu